22/10/2019

Αφιερωμένες στον Απόστολο Παύλο οι Ιερατικές Συνάξεις της Ι. Μ. Δημητριάδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Η πρώτη Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το νέο Εκκλ/κό έτος, πραγματοποιήθηκε σήμερα, στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας. Το γενικό θέμα των φετινών Συνάξεων θα είναι «Οι Επιστολές του Αποστόλου Παύλου».

Η Σύναξη ξεκίνησε με τον Αγιασμό, που τέλεσε ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, ο οποίος, προλογικά, επεσήμανε ότι στις Ιερατικές μας Συνάξεις εκφράζεται το Συνοδικό πολίτευμα της Εκκλησίας και η μεταξύ μας ενότητα, ενώ κύρια χαρακτηριστικά τους είναι ο επιμορφωτικός χαρακτήρας τους και το πνεύμα ελευθερίας στον διάλογο που ακολουθεί.

Το θέμα της πρώτης Συνάξεως ήταν «Η προς Ρωμαίους Επιστολή». Πρώτος

ομιλητής ήταν ο Αρχιμ. Μεθόδιος Κρητικός, Ηγούμενος του Ιερού Ησυχαστηρίου Αναστάντος Χριστού και Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, με θέμα «Εισαγωγικά στην Επιστολή – βασικά θεολογικά θέματα».

Ο ομιλητής χαρακτήρισε την Προς Ρωμαίους Επιστολή «σπουδαιότερη σε περιεχόμενο απ' όλες τις επιστολές του Απ. Παύλου, η οποία θεωρείται συνήθως ως «η δογματική» ή «το Ευαγγέλιο του αποστόλου Παύλου». Ακολούθως, αναφέρθηκε στον τόπο και χρόνο συγγραφής, καθώς και στις αφορμές συγγραφής της επιστολής, πριν προβεί σε αναλυτική παρουσίαση του περιεχομένου της, το οποίο διακρίνεται σε Δογματικό και Πρακτικό. Ακολούθησε η ανάδειξη του περιεχομένου ενός εκάστου των κεφαλαίων της Επιστολής και ο π. Μεθόδιος συνόψισε την ομιλία του, επισημαίνοντας ότι «θα πρέπει να κρατήσουμε στη μνήμη μας ότι σ' αυτήν καταγράφεται όχι μόνο η θεολογία αλλά και η λαχτάρα του μεγάλου Αποστόλου: Επισήμανε ότι η αποστασία από τον ζώντα Θεό είναι η αιτία της παρακμής και της διαφθοράς των «χωρίς Χριστό», προ αλλά και μετά Χριστόν ανθρώπων και κοινωνιών. Διετράνωσε ότι η σωτηρία και δικαίωση της ανθρωπότητος δεν επιτυγχάνεται με οποιεσδήποτε ανθρώπινες προσπάθειες, αλλά μόνο με τη χάρη και το έλεος του Σταυρωθέντος και εκ νεκρών Αναστάντος Κυρίου Ιησού Χριστού, του μονογενούς Υιού του Θεού της αγάπης. Η χάρη παρέχεται στους ανθρώπους διά της πίστεως στον Ιησού Χριστό. Η διά του Ιησού Χριστού δικαίωση είναι το πέρασμα στην πνευματική ανέλιξη του ανθρώπου και

της ανθρωπότητος. Πίσω από το πέρασμα αυτό απλώνεται η ηλιόλουστη χώρα της κατά Χριστόν ζωής που τη δροσίζει η θεϊκή χάρη των μυστηρίων της Εκκλησίας και καρποφορεί με τις άκτιστες θείες ενέργειες του Αναστάντος Χριστού, μέσα στο γλυκό κλίμα του Αγίου Πνεύματος».

Επόμενος ομιλητής ήταν ο Πρωτ. Γεώργιος Δορμπαράκης, Θεολόγος, Συγγραφέας, Κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, με θέμα «Διάκριση και φιλαδελφία ως τρόπος ζωής μέσα στην Εκκλ/κή κοινότητα (Ρωμ. 14)».

Ο ομιλητής παρατήρησε ότι «η διάκριση και η φιλαδελφία μέσα στην εκκλησιαστική κοινότητα δεν θεωρούνται δυστυχώς, ως ώφειλε, δεδομένες καταστάσεις· αποτελούν διαρκώς ζητούμενα, όπως τούτο καταφαίνεται ήδη από τα σπάργανα της Εκκλησίας, στις πρώτες εκκλησιαστικές κοινότητες που ίδρυσαν οι μαθητές του Κυρίου…». Ως παράδειγμα, έφερε το ζήτημα των ειδωλοθύτων, για το οποίο ομιλεί ο Παύλος, το οποίο έγινε αφορμή διακρίσεως και αντιπαλότητας μεταξύ των «δυνατών» και «αδυνάτων» στην πίστη και επεσήμανε ότι οι Χριστιανοί «πρέπει να διέπονται από αγάπη μεταξύ τους, ότι πρέπει να μπορούν να κινούνται με διάκριση, ώστε ούτε οι μεν ούτε οι δε να κατακρίνουν και να αλληλοσπαράσσονται, αλλά να ζουν με ενότητα και ομόνοια, γιατί το ζητούμενο πάντοτε είναι η αγάπη, είναι η φιλαδελφία, είναι η εν Χριστώ συνοχή τους».

Ορίζοντας την έννοια της φιλαδελφίας, ο π. Γεώργιος τόνισε ότι «πρόκειται για την αγάπη προς τους εν Χριστώ αδελφούς, συνεπώς για την εκπλήρωση της βασικής και κεντρικής εντολής του Χριστού «αγαπάτε αλλήλους». Οπότε η φιλαδελφία δεν κατανοείται απλώς ως μία καλή διάθεση ή ένα τυπικό καθήκον, αλλ’ εκείνο που καθορίζει την ποιότητα της χριστιανικής συνειδήσεως. Ο χριστιανός δηλαδή δεν μπορεί να μην είναι φιλάδελφος. Η φιλαδελφία του αποτελεί οφειλή ως εφαρμογή εντολής του Χριστού… Και είναι η φιλαδελφία η χαρισματική εκείνη κατάσταση, η οποία μας ανάγει στο επίπεδο της υιότητας προς τον Θεό, της αλληλοπεριχώρησής μας με τον ίδιο τον Κύριο… Κύριο γνώρισμα της φιλαδελφίας από την άποψη αυτή είναι το στοιχείο της θυσίας».

Στην συνέχεια, όρισε την διάκριση «ως χάρη του Θεού που γεννάται στην καρδιά του πιστού μετά τον έντονο αγώνα του κατά της αμαρτίας. Και με την έννοια αυτή, λειτουργεί ως ο ρυθμιστικός παράγων που συντονίζει τις διάφορες ενέργειες της ψυχής, προκειμένου να διακρατείται αυτή σ’ εκείνο το επίπεδο που μπορεί να δέχεται απρόσκοπτα τη χάρη του Θεού… Έτσι, δεν ζητάμε ή τη διάκριση ή τη φιλαδελφία, αλλά τη φιλάδελφη διάκριση και τη διακριτική φιλαδελφία – ό,τι νομίζουμε πως είναι το πνεύμα του Αποστόλου. Γιατί, μεμονωμένες οι αρετές αυτές χάνουν την όποια χριστιανική αξία τους και μπορεί να εκτραπούν ακόμη και σε μη χριστιανικές καταστάσεις. Και δεν πρέπει να παραξενευόμαστε· γιατί η

διάκριση πολλές φορές μόνη της οδηγεί στην πονηρία και την καχυποψία – το λέει και ο απόστολος -, ενώ η φιλαδελφία χωρίς τη διάκριση μπορεί να καταντήσει σε τυραννία προς τους άλλους ως διαρκή επέμβαση στη ζωή τους, ή στην καλύτερη(;) περίπτωση σε έναν διαλυτικό υπερπροστατευτισμό...».

Ακολούθως, μίλησε για τις δύο αρετές, ως τρόπο ζωής, καθώς «στο επίπεδο των σχέσεων, φανερώνουν τη χαρισματική τους ενέργεια, και μάλιστα ως αδιάκοπο κίνητρο κάθε ενεργείας... ο χριστιανός, και μάλιστα ο κληρικός, προσπαθεί να έχει ως κόρην οφθαλμού της πνευματικής του ζωής το δίπολο αυτό των συγκεκριμένων αρετών, που ανοίγουν τον δρόμο για να σκηνώσουν μέσα του βεβαίως και όλες οι άλλες αρετές – συνεπώς να επαναπαύεται μέσα του ο Κύριος...». Αναφερόμενος στις επιμέρους σχέσεις, όπου καλείται ο κληρικός να φανερώνει τη διάκριση και τη φιλαδελφία, παρατήρησε ότι αυτές είναι «πρωτίστως με τους συναδέλφους του κληρικούς, με τους λαϊκούς αδελφούς του, με την οικογένειά του και την όποια κοινωνική σχέση που αναπτύσσει ως άνθρωπος ευρισκόμενος στον κόσμο, αλλά και τη σχέση του με τον ίδιο του τον εαυτό», διευκρινίζοντας ότι «εννοούμε βεβαίως απέναντι στον χαρισματικό εαυτό μας... Θέλουμε να πούμε ότι αν δεν μπορούμε να δούμε τον Χριστό σε μας τους ίδιους, τότε είναι αδύνατο να Τον δούμε και στα πρόσωπα των αδελφών μας και των λοιπών συνανθρώπων μας...».

Όσον αφορά για τις σχέσεις των Κληρικών μεταξύ τους, ανέφερε ότι «η ποιότητά

της καθορίζεται, εν πολλοίς, από την ποιότητα της σχέσης με τους λαϊκούς». Μιλώντας για την σχέση του Κληρικού με την οικογένειά του, τόνισε ότι «δεν είναι δυνατόν ένας κληρικός να λειτουργεί ισορροπημένα στην ενορία του, δηλαδή κατά το θέμα μας: φιλάδελφα και διακριτικά, αν πρώτιστα δεν λειτουργεί έτσι μέσα στο άμεσα οικείο του προσωπικό περιβάλλον. Πρώτα το διακριτικό και το φιλάδελφο βιώνεται μέσα στην κατ' οίκον εκκλησία και έπειτα στη μεγαλύτερη οικογένεια της ενορίας...». Για την σχέση με το ποίμνιο της Εκκλησίας, παρατήρησε ότι «ο πιο προχωρημένος χριστιανός, ο «δυνατός» που τον χαρακτηρίζει ο απόστολος Παύλος, είναι εκείνος που λειτουργεί πάντοτε, χωρίς εκπτώσεις, με τη διακριτική φιλαδελφία και τη φιλάδελφη διάκριση. Και αντικειμενικά «δυνατοί» πρέπει να θεωρούνται ακριβώς οι κληρικοί, ως τύποι του ποιμνίου τους. Εννοούμε ότι είναι πολύ οδυνηρό για τους ποιμένες να παρουσιάζονται κατώτεροι από πλευράς πνευματικής των λαϊκών ενοριτών τους...».

Επιλογικά, ο π. Γεώργιος επεσήμανε ότι «χωρίς την υπομονή, είναι αδύνατον να βρεθούν και οι άλλες αρετές της διάκρισης και της φιλαδελφίας, γιατί για να αποκτήσει κανείς την αγάπη και τη διάκριση, απαιτείται συστηματικός και αδιάκοπος πνευματικός αγώνας, απαιτείται οδυνηρή υπομονή, η οποία, κατά τον λόγο του Θεού, είναι εκείνη που μας οδηγεί στην τελειότητα και μας φέρνει την παρουσία του ίδιου του Θεού μέσα στην ύπαρξή μας...».

Ακολούθησε διάλογος επί των εισηγήσεων και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ιγνάτιο.